

Future for America și 18 iulie 2020 - Numărul Șase

Stindardul

Jeff Pippenger

2023-09-23

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

După ce au fost călcați în picioare pe uliță, Ilie și Moise primesc Mângâietorul și apoi stau pe picioarele lor. În valea oaselor lui Ezechiel se aude mai întâi un vuiet, apoi are loc o zguduire, dar ele erau încă fără suflare.

Am prorocit așa cum mi s-a poruncit; și, pe când proceam, s-a făcut un vuiet și, iată, o cutremurare, și oasele s-au adunat laolaltă, fiecare os la osul său. Și când am privit, iată, au venit peste ele vinele și carnea, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Ezechiel 37:7, 8.

Când trupurile au fost reconstituite, ele aud mesajul celor patru vânturi.

Atunci mi-a zis: Prorocește vântului, proroceste, fiul omului, și spune vântului: Așa zice Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, o, suflare, și suflă peste acești uciși, ca să trăiască. Așadar, am prorocit după cum mi s-a poruncit, și suflarea a intrat în ei, și au trăit și s-au ridicat pe picioarele lor, o oaste nespus de mare. Ezechiel 37:9, 10.

Toți profeții identifică sfârșitul lumii, astfel încât pasajul din Ezechiel creează o dilemă pentru cei care doresc să evite mesajul celor doi profeți din Apocalipsa capitolul unsprezece. Desigur, pentru cei care doresc să respingă mesajul, cea mai ușoară minciună pe care și-o pot spune este că Apocalipsa capitolul unsprezece este doar o relatare istorică ce reprezintă Revoluția Franceză și că nu are nicio aplicație pentru sfârșitul lumii. Dar dacă acceptați premisa că până și Apocalipsa capitolul unsprezece identifică sfârșitul lumii, atunci trebuie să vă împăcați cu faptul că oastea puternică de la sfârșitul lumii, care proclamă solia celui de-al treilea înger prin strigătul cel mare, este identificată ca fiind moartă și înviată înainte de a se ridica în picioare ca oaste a lui Dumnezeu.

Atunci mi-a zis: Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată, ei zic: „Oasele noastre s-au uscat și nădejdea noastră s-a pierdut; suntem cu totul pierduți.” De aceea, proroceste și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, voi deschide mormintele voastre și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi scoate din mormintele voastre. Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi, și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice Domnul. Ezechiel 37:11-14.

Hristos S-a înălțat la cer însoțit de un nor și va reveni însoțit de nori, iar norii îi reprezintă pe îngeri. Moise și Ilie se înalță la cer într-un nor care reprezintă solia îngerului al treilea, cel care zboară în mijlocul cerului, la momentul legii duminicale din Statele Unite. Moise și Ilie se înalță la cer la momentul legii duminicale, în legătură cu o solie a Islamului.

Isaia identifică multe dintre adevărurile legate de această istorie, și anume în chiar același pasaj la care Isus a făcut referire pentru a-Și identifica lucrarea. El i-a folosit pe profeții Ilie și Elisei ca exemple ale unui mesaj profetic care nu este primit de către compatrioții lor, iar aceasta i-a stârnit îndată la mânie pe cei din biserică din Nazaret, care au căutat să-L omoare.

Duhul Domnului Dumnezeu este asupra mea; pentru că Domnul m-a uns să vestesc vești bune celor smeriți; m-a trimis să leg rănilor celor cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și deschiderea temniței celor legați; să vestesc anul de bunăvoință al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce jelesc; să rânduiască pentru cei ce jelesc în Sion, să le dau o cunună în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul plânsului, haina laudei în locul duhului întristării; pentru ca ei să fie numiți arbori ai dreptății, sădirea Domnului, ca El să fie glorificat. Și vor zidi pustietățile străvechi, vor ridica dărâmăturile de odinioară și vor reface cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Și străinii vor sta și vor paște turmele voastre, iar fiii străinului vor fi plugarii și vierii voștri. Iar voi veți fi numiți Preoții Domnului; oamenii vă vor numi Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și în slava lor vă veți lăuda. Pentru rușinea voastră veți avea îndoite; și, în loc de ocară, se vor bucura de partea lor; de aceea, în țara lor, vor stăpâni îndoitul; bucurie veșnică va fi a lor. Căci Eu, Domnul, iubesc dreptatea, urăsc jaful pentru arderea-de-tot; le voi îndruma lucrarea în adevăr și voi încheia cu ei un legământ veșnic. Și sămânța lor va fi cunoscută între neamuri, și odrasla lor între popoare; toți cei ce-i vor vedea îi vor recunoaște că sunt sămânța pe care a binecuvântat-o Domnul. Mă voi bucura nespus în Domnul, sufletul meu se va veseli în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu veșmintele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății, ca un mire care se împodobește cu podoabe și ca o mireasă care se înfrumusețează cu bijuteriile ei. Căci, precum pământul își dă lăstarul și, precum grădina face să odrăslească sămânțurile ei, așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor.

De dragul Sionului nu voi tăcea, și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă, până ce dreptatea ei va ieși ca strălucirea, iar mântuirea ei ca o făclie care arde. Și neamurile vor vedea dreptatea ta, și toți împărații îți vor vedea slava; și vei fi numită cu un nume nou, pe care gura Domnului îl va rosti. Vei fi și o cunună a slavei în mâna Domnului și o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vei mai numi Părăsită; nici țara ta nu se va mai numi Pustiită; ci te vei numi Heftiba, iar țara ta, Beula; pentru că Domnul Își găsește plăcerea în tine, și țara ta va fi măritată. Căci precum un tânăr se căsătorește cu o fecioară, așa fiii tăi se vor căsători cu tine; și precum mirele se bucură de mireasă, așa Dumnezeul tău se va bucura de tine. Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus străjeri, care nu vor tăcea nici ziua, nici noaptea: voi, cei ce-L pomeniți pe Domnul, nu tăceți. Și nu-I dați odihnă, până ce va întemeia, și până ce va face Ierusalimul o laudă pe pământ. Domnul a jurat pe dreapta Sa și pe brațul puterii Sale: Cu adevărat, nu voi mai da grâul tău ca hrană vrăjmașilor tăi; și fiii străinului nu vor bea vinul tău, pentru care ai trudit; ci cei ce l-au strâns îl vor mânca și-L vor lăuda pe Domnul; iar cei ce l-au adunat îl vor bea în curțile sfînțeniei Mele. Treceți, treceți prin porți; pregătiți calea poporului; ridicați,

ridicați drumul cel mare; înlăturați pietrele; înălțați un stindard pentru popor. Iată, Domnul a vestit până la marginile pământului: Spuneți fiicei Sionului: Iată, mântuirea ta vine; iată, plata Lui este cu El, și lucrarea Lui înaintea Lui. Și li se va zice: Poporul sfânt, Răscumpărații Domnului; iar tu vei fi numită: Căutată, o cetate nepărăsită. Isaia 61:1-62:12.

Domnul încheie un „legământ veșnic” cu cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră mai înainte „părăsiți”, dar apoi devin „o cetate” care este „nepărăsită”. Ei erau „pustiiti” și morți pe uliță. Isaia îi identifică drept „Preoții Domnului”, „slujitorii” Domnului, un „popor sfânt” și „străjerii” de pe zidurile Sionului.

În contrast cu cei care s-au bucurat de trupurile lor moarte, Dumnezeu Se bucură atunci de ei "cum se bucură mirele de mireasă". Atunci, mireasa a fost pregătită. Așa cum, în făgăduința către Filadelfia, Domnul le dă un "nume nou", iar El le identifică numele ca fiind "Hephzibah" și "Beulah". Hephzibah înseamnă plăcerea Mea este în ea, iar Beulah înseamnă a se căsători. Domnul Se căsătorește cu cei reprezentați de Ilie și Moise.

Lucrarea care le-a fost încredințată este să pregătească calea pentru A Doua Venire a lui Hristos prin propovăduirea „veștilor bune” ale lui Hristos și ale dreptății Lui „până la sfârșitul lumii”. Ei au fost unși de către Mângâietorul în revărsarea Duhului și apoi vor fi înălțați „ca un stindard”, după cum „un glas mare din cer” le zice: „Suiți-vă aici”. Atunci ei vor fi „o cunună de slavă” și „o diademă împărătească” în mâna Domnului. Zaharia identifică aceeași cunună drept un stindard, totodată plasând evenimentul în timpul ploii târzii.

Și Domnul Dumnezeu lor îi va mântui în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci vor fi ca pietrele unei coroane, înălțate ca un stindard deasupra țării Lui. Căci cât de mare este bunătatea Lui și cât de mare este frumusețea Lui! Grăul va înveseli pe tineri, iar mustul pe fecioare. Cereți de la Domnul ploaie în vremea ploii târzii; și astfel Domnul va face nori strălucitori și le va da averse de ploaie, fiecăruia iarbă pe câmp. Zaharia 9:16–10:1.

Ei vor fi „turma poporului Său”, dar Domnul are o a doua turmă, care atunci încă se află în Babilon, pe care o va chema, de asemenea. Lucrarea lor va fi să rezidească „vechile” locuri pustiite și „pustiirile” multor generații. Ei vor fi aceia care se întorc și reazăză cărările vechi care au fost respinse și acoperite în cadrul Adventismului și în afara Adventismului. Se vor întoarce la adevărurile fundamentale milerite și le vor prezenta în curăția lor Adventismului laodicean, iar celor din afara Adventismului le vor prezenta, de asemenea, un mesaj cu privire la „vechile” adevăruri legate de legea lui Dumnezeu, în special Sabatul. Procedând astfel, vor folosi istoriile multor generații pentru a ilustra istoria nouă. Lucrarea lor va avea loc în timpul ploii târzii, când judecățile lui Dumnezeu sunt în țară. Când Domnul, cu dreapta Sa, îi va înălța ca un stindard, întreaga lume, care mai înainte se bucurase de trupurile lor moarte zăcând pe uliță, va vedea stindardul și va auzi trâmbița de avertizare a străjerilor.

Voi toți, locuitorii lumii, și voi, cei ce locuiți pe pământ, priviți când el înalță un stindard pe munți; și când el sună din trâmbiță, ascultați. Isaia 18:3.

În capitolul unsprezece al Apocalipsei, când cei care se bucuraseră de trupurile lor moarte i-au văzut ridicându-se în picioare, „o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut.”

Atunci Asirianul va cădea lovit de sabie, nu de sabia unui viteaz; iar o sabie, nu a unui om de rând, îl va mistui; dar el va fugi dinaintea sabiei, iar tinerii lui vor fi înfrânți. De teamă se va retrage în cetățuia lui, iar prinții lui se vor înspăimânda de stindard, zice Domnul, al cărui foc este în Sion și cuptorul Lui în Ierusalim. Isaia 31:8, 9.

Toate mărturiile profetului se reunesc în cartea Apocalipsei. Asirianul îl reprezintă pe împăratul de la mieznoapte din Daniel, capitolul unsprezece, versetele patruzeci până la patruzeci și cinci, care își găsește sfârșitul fără ca nimeni să-i vină în ajutor. Când cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt străjerii lui Dumnezeu, vor suna din trâmbiță, întreaga lume va auzi și se va teme. Cei reprezentați de cei doi profeți vor fi "unguți" de Mângâietorul "să vestească vești bune", care sunt "veștile de la răsărit și de la mieznoapte" ce îl "tulbură" pe împăratul de la mieznoapte în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și patru, și care marchează începutul persecuției crizei legii duminicale. Atunci Neamurile vor răspunde mesajului de a ieși din Babilon și vor veni să se alăture preoților Domnului, care sunt de asemenea reprezentați ca "o rădăcină a lui Isai", identificând astfel metodologia biblică pe care o vor folosi pentru a prezenta mesajul de avertizare neamurilor.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el se vor îndrepta neamurile, iar odihna lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna iarăși, a doua oară, ca să aducă înapoi rămășița poporului Său, pe cei ce vor mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din insulele mării. Și va ridica un stindard pentru neamuri și va strânge pe izgoniții lui Israel și îi va aduna laolaltă pe împrăștiatii lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10-12.

Domnul și-a adunat poporul la 11 septembrie 2001 prin solia care a identificat atacul Islamului drept sosirea celui de-al treilea vai. Domnul își adună din nou, a doua oară, poporul, după ce ei au zăcut morți pe stradă. Când face aceasta, cei adunați sunt identificați drept „izgoniții lui Israel”, „risipiții lui Iuda”. Ei au fost izgoniți pe stradă la 18 iulie 2020, dar sunt adunați a doua oară pentru a fi stindardul care adună cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon. Adunarea celor ce se află încă în Babilon începe la legea duminicală din Statele Unite, care este a doua dintre cele două glasuri din Apocalipsa 18.

Prima strângere a avut loc la 11 septembrie 2001, când Islamul a lovit Statele Unite. Acest stindard, care urmează să fie strâns a doua oară, este reprezentat ca "rădăcina lui Isai", un simbol care reprezintă lucrarea lui Alfa și Omega, ilustrând sfârșitul unui lucru prin începutul lui. Prima strângere a fost marcată de o lovitură islamică asupra Statelor Unite și, prin aceasta, ilustrează și identifică o lovitură islamică asupra Statelor Unite ca fiind a doua strângere. Când rădăcina lui Isai se ridică drept stindard pentru Neamuri, "odihna" lui va fi plină de slavă, căci stindardul îi va călăuzi pe cei încă aflați în Babilon înapoi la calea biblică cea veche a Sabatului de ziua a șaptea, marcând astfel ridicarea stindardului pentru Neamuri la criza legii duminicale.

„Stindardul” trece mai întâi printr-un proces de curățire, care a fost ilustrat în Maleahi, capitolul trei, în cele două curățiri ale templului săvârșite de Hristos și, desigur, în pilda celor zece fecioare la încheierea mișcării millerite. Procesul de curățire de la început se repetă întocmai, până la literă, la sfârșit și este reprezentat de Isaia în legătură cu o singură tăbliță, care a fost consemnată într-o

carte. Răzvrătirea adventismului este tăblița contrafăcută întocmită în 1863, pentru a respinge și a înlocui cele două tăblițe menționate în cartea lui Habacuc, capitolul doi.

Acum du-te, scrie-o înaintea lor pe o tăbliță și înscrie-o într-o carte, pentru ca să fie pentru vremea ce va veni, pentru totdeauna, în veci de veci: că acesta este un popor răzvrătit, copii mincinoși, copii care nu vor să asculte de legea Domnului; care zic văzătorilor: Nu vedeți; și prorocilor: Nu ne prorociți lucruri drepte, spuneți-ne lucruri plăcute, prorociți înșelăciuni; ieșiți din drum, abateți-vă din cale, faceți să se depărteze dinaintea noastră Sfântul lui Israel. De aceea, așa zice Sfântul lui Israel: Pentru că disprețuiți cuvântul acesta și vă încredeți în asupra și în strâmbătate, și vă sprijiniți pe ele, de aceea nelegiuirea aceasta va fi pentru voi ca o spărtură gata să se prăbușească, umflându-se într-un zid înalt, a cărui rupere vine deodată, într-o clipă. Și o va sfărâma cum se sfărâmă vasul olarului, făcut țandări; nu va cruța, încât în sfărâmarea ei să nu se găsească un ciob ca să ia jar de pe vatră sau să scoată apă din puț. Căci așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel: În întoarcere și odihnă veți fi mântuiți; în liniște și în încredere va fi tăria voastră; dar n-ați voit. Și ați zis: Nu! Căci vom fugi călare pe cai; de aceea veți fugi; și: Vom călări pe cei iuți; de aceea cei ce vă urmăresc vor fi iuți. O mie vor fugi la muștrarea unuia; la muștrarea a cinci veți fugi, până veți rămâne ca un stâlp de semn pe vârful muntelui și ca un stindard pe deal. De aceea Domnul va aștepta, ca să Se milostivească de voi, și de aceea Se va înălța, ca să aibă milă de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecății; fericiți toți cei ce Îl așteaptă. Căci poporul va locui în Sion, la Ierusalim; nu vei mai plânge; El Se va îndura mult de tine la glasul strigăturii tale; de îndată ce-l va auzi, îți va răspunde. Isaia 30:8-19.

În 1863, Adventismul a început procesul de respingere a mesajului profetic al lui William Miller, așa cum este el reprezentat pe cele două table sacre ale lui Habacuc. Isus ilustrează sfârșitul prin început. În acest pasaj, răzvrățiții de la începutul Adventismului îi reprezintă, de asemenea, pe răzvrățiții de la sfârșitul Adventismului. În ambele cazuri, răzvrătirea reprezintă o respingere a mesajului profetic și a metodologiei fiecărei istorii, când ei le spun „văzătorilor”: „Nu vedeți!”, iar „prorocilor”: „Nu ne prorociți lucruri drepte; vorbiți-ne lucruri măgulitoare, prorociți înșelăciuni.”

Ei, de asemenea, hotărâsc să părăsească calea când proclamă: „Dați-vă la o parte din cale, abateți-vă din drum, faceți ca Sfântul lui Israel să înceteze să mai fie înaintea noastră.” Calea celor drepte constă în „căile cele vechi” din Ieremia, capitolul șase, versetele șaisprezece și șaptesprezece. Răzvrățiții hotărâsc să nu umble în adevărurile fundamentale și nici să asculte de sunetul trâmbiței care este sunată de străjerii care au fost înălțați, reprezentând mișcarea millerită și mișcarea Future for America.

Așa zice Domnul: Stați pe drumuri și uitați-vă și întrebați de cărările cele vechi: unde este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. Am pus de asemenea peste voi străjeri, zicând: Ascultați sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom asculta. De aceea, auziți, neamuri, și cunoașteți, adunare, ce se află în mijlocul lor. Ascultă, pământule: iată, voi aduce rău asupra poporului acestuia, anume rodul gândurilor lor, pentru că n-au ascultat de cuvintele Mele, nici de Legea Mea, ci au lepădat-o. Ieremia 6:16-19.

Refuzul răzvrătiților de a umbla pe cărările vechi este de asemenea înfățișat drept dorința lor de „a-l face pe Sfântul lui Israel să înceteze a fi înaintea lor”, și reprezintă respingerea soliei Strigării de la miezul nopții, întemeiată pe Alfa și Omega, care ilustrează sfârșitul Adventismului prin începutul său.

Aveau o lumină strălucitoare așezată în urma lor la începutul căii, despre care un înger mi-a spus că era „strigarea de la miezul nopții”. Această lumină strălucea de-a lungul întregii căi și le lumina pașii, ca să nu se poticnească.

Dacă își țineau privirile ațintite asupra lui Isus, care era chiar înaintea lor, călăuzindu-i spre cetate, erau în siguranță. Dar curând unii au obosit și au spus că cetatea era foarte departe și că se așteptaseră să fi intrat în ea mai înainte. Atunci Isus îi încuraja ridicând slăvitul Său braț drept, iar din brațul Său ieșea o lumină care se unduia deasupra cetei advente, iar ei strigau: «Aleluia!» Alții, cu nechibzuință, au tăgăduit lumina din urma lor și au spus că nu Dumnezeu îi condusese până atât de departe. Lumina din urma lor s-a stins, lăsându-le picioarele în întuneric desăvârșit, și s-au poticnit și au pierdut din vedere ținta și pe Isus, și au căzut de pe cale în jos, în lumea întunecată și rea de dedesubt. Experiența creștină și învățăturile lui Ellen G. White, 57.

Procesul de purificare reprezentat de Strigătul de la miezul nopții produce două clase de închinători, iar capitolul treizeci din Isaia prezintă lipsa de untdelemn a fecioarelor neînțelepte ca pe o incapacitate de a strânge apă sau foc, amândouă fiind simboluri ale Mângâietorului, când Isaia scrie: „a cărui sfârșire vine pe neașteptate, deodată. Și o va zdrobi ca pe vasul olarului, făcând țandări; nu va cruța, încât să nu se mai găsească, în sfârșirea lui, un ciob ca să ia foc de pe vatră sau să scoată apă din groapă.” Judecata lor vine „pe neașteptate” așa cum este reprezentată de strigătul de la miezul nopții, când constată că este prea târziu să procure untdelemnul. Focul și apa din mărturia lui Isaia sunt pur și simplu o altă reprezentare a untdelemnului din pilda celor zece fecioare. Untdelemnul, apa și focul reprezintă caracterul; ele reprezintă mesajul și, de asemenea, prezența Mângâietorului. Niciunul dintre aceste simboluri nu poate fi dobândit când judecata celor zece fecioare „vine pe neașteptate, deodată”. Atunci este prea târziu.

Singura siguranță se află în „întoarcere”, aceasta fiind făgăduința făcută lui Ieremia când el i-a reprezentat pe cei ce fuseseră dezamăgiți la prima dezamăgire. Dacă poporul lui Dumnezeu s-ar întoarce la El, El S-ar întoarce la ei, dar răzvrățiții refuză, iar lumina care a iluminat calea s-a stins. Lumina de la început a fost Strigătul de la miezul nopții, iar calea înainte era luminată de brațul drept, glorios, al lui Hristos, până în veșnicie. Hristos era înaintea celor de pe cale, iar lumina dinapoia lor trebuie să fie aceeași lumină, căci Hristos ilustrează sfârșitul căii prin începutul ei. Strigătul de la miezul nopții a fost și este adevăr prezent.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Dorința de a-l face pe Cel Sfânt să înceteze a mai sta dinaintea lor este o respingere nu numai a lui Hristos, ci a lui Hristos ca Alfa și Omega. Aceasta este respingerea soliei Strigătului de la Miezul Noptii. La începutul Adventismului, solia Strigătului de la Miezul Noptii a fost o corectare a predicției eșuate.

Răzvrățiții care au respins "cărările vechi" și au creat o "tablă" contrafăcută, separată de cei drepti, sunt reprezentați în împlinirea Strigării de la Miezul Noptii din cadrul mișcării milerite. Atunci "O mie" au fugit "la muștrarea unuia", iar mișcarea a scăzut brusc de la cincizeci de mii la cincizeci. Au fugit din pricina "muștrării" care a venit din partea celor "cinci" fecioare înțelepte, care le-au spus că nu au untdelemn de împărțit și că trebuie să meargă să-și cumpere propriul untdelemn. Despărțirea celor neînțelepte de cele înțelepte le-a lăsat pe fecioarele înțelepte "ca o făclie pe vârful unui munte și ca un stindard pe o colină." Răzvrătirea fecioarelor neînțelepte la 22 octombrie 1844 a ilustrat răzvrătirea din 1863, căci 22 octombrie 1844 a fost începutul celor nouăsprezece ani care reprezintă sfârșitul celor "șapte vremi" din Leviticul douăzeci și șase. Avem mai multe de spus pe acest subiect, dar răzvrătirea din 1844 a preînchipuit răzvrătirea din 1863 și marchează momentul când a fost creată "tablă" contrafăcută.

Frica pe care o resimt fecioarele neînțelepte este frica reprezentată atunci când fecioarele înțelepte sunt readuse la viață și stau în picioare. Atunci este prea târziu pentru a-și reveni din dezamăgirea din 18 iulie 2020, iar următorul lucru care se va întâmpla este înălțarea la cer, care are loc în momentul legii duminicale. Atunci are loc un mare cutremur.

Și în același ceas s-a făcut un mare cutremur, și a zecea parte a cetății a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar cei rămași s-au înspăimântat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Vaiul al doilea a trecut; și, iată, vaiul al treilea vine degrabă. Apocalipsa 11:13, 14.

Apocalipsa, capitolul unsprezece, identifică faptul că, în timpul Revoluției Franceze, a zecea parte a cetății a căzut, iar în acea istorie națiunea franceză, o națiune alcătuită din două coarne profetice, simbolizate prin Sodoma și Egiptul, a fost răsturnată. Cele două coarne ale Franței tipifică cele două coarne ale Statelor Unite.

În mod profetic, Franța a fost unul dintre cele zece regate care reprezintă Roma păgână în Daniel 7 și, în consecință, a zecea parte a împărăției (cetății) a căzut. De fapt, dintre cele zece coarne din Daniel 7 care, în cele din urmă, au așezat papalitatea pe tronul pământului în anul 538, Franța a fost principalul regat care a statornicit papalitatea. Ca una dintre cele zece puteri din Daniel 7, Franța tipifică rolul fiarei de pe pământ cu două coarne din Apocalipsa 13. Statele Unite împlinesc la sfârșit aceeași lucrare pentru papalitate pe care a făcut-o Franța la început. Statele Unite sunt puterea de frunte dintre cei zece regi care reprezintă Organizația Națiunilor Unite și ea cade la cutremurul legii duminicale. Vom aborda aceste versete mai pe larg în articolul următor.

Unul dintre aspectele centrale ale acestui articol este acela că el este un mesaj care îi ridică în picioare pe poporul lui Dumnezeu, căci Mângâietorul care îi ridică în picioare reprezintă untdelemnul, care nu numai că reprezintă Duhul Sfânt, ci și comunicările pe care Dumnezeu le trimite poporului Său. Mesajul din Apocalipsa capitolul unsprezece care îi ridică în picioare pe Moise și Ilie este, de asemenea, reprezentat prin promisiunea dată lui Ieremia.

De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ce este josnic, vei fi ca gura Mea. Ei să se întorcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei. Te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te scap și să te izbăvesc, zice Domnul. Te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor nemiloși. Ieremia 15:19-21.

Isaia făcuse același îndemn când a spus: "Căci așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel; în întoarcere și odihnă veți fi mântuiți." Isaia a adăugat că "întoarcerea" era în legătură cu timpul de zăbovire al pildei, căci el a scris: "Și de aceea Domnul va aștepta, ca să Se îndure de voi, și de aceea Se va înălța, ca să aibă milă de voi: căci Domnul este un Dumnezeu al judecății: fericiți toți cei ce Îl așteaptă pe El."

Privilegiul de a fi „gura” lui Dumnezeu, așa cum a descris Ieremia, este privilegiul de a vorbi pentru Dumnezeu în vremea când Statele Unite „vorbesc ca un balaur”. Cuvintele care vor fi atunci rostite de poporul lui Dumnezeu constituie avertismentul împotriva semnului fiarei papale. Pentru a lua parte la acea mișcare glorioasă este necesar să ne întoarcem.

Dacă te vei întoarce, Israele, zice Domnul, întoarce-te la Mine; și dacă vei îndepărta urâciunile tale dinaintea ochilor Mei, atunci nu vei mai fi strămutat. Și vei jura: «Viu este Domnul!», cu adevăr, cu judecată și cu dreptate; și neamurile se vor binecuvânta în El și în El se vor lăuda. Căci așa zice Domnul către bărbații lui Iuda și ai Ierusalimului: Deșteleniți-vă ogorul și nu semănați între spini. Tăiați-vă împrejur pentru Domnul și îndepărtați prepuțurile inimii voastre, bărbați ai lui Iuda și locuitori ai Ierusalimului, ca nu cumva Mânia Mea să iasă ca un foc și să ardă, fără ca cineva s-o poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre. Vestiți în Iuda și dați de știre în Ierusalim și ziceți: Sunați din trâmbiță în țară! Strigați, adunați-vă și ziceți: Adunați-vă și să mergem în cetățile întărite. Ridicați steagul spre Sion! Retrageți-vă, nu zăboviți, căci voi aduce nenorocire de la miazănoapte și o mare nimicire. Leul s-a suit din desișul lui, și pustiitorul neamurilor este în drum; a ieșit din locul lui ca să-ți facă țara pustie, și cetățile tale vor fi pustite, fără locuitor. Ieremia 4:1-7.

Dar Duhul Domnului a venit peste Ghedeon, și el a sunat din trâmbiță; iar Abiezer s-a adunat în urma lui. Și a trimis soli prin tot Manase; care, de asemenea, s-a adunat în urma lui: și a trimis soli la Așer, la Zabulon și la Neftali; și ei s-au suit ca să vină în întâmpinarea lor. Judecători 6:34, 35.